

Latu unohtumattomiin kuviin

Suksenlatu on vienyt minua eteenpäin. Milloin pitkää, voimia verottavaa nousua, jolloin hiki nousee pintaan ja liika vaatetus joutaa reppuun, milloin pitkää laskua, jolloin puut vilisevät ohitse ja vesi kahahtaa silmiin.

Pitkä nousu pohjoisen maisemissa kannattaa aina. Ylhäällä eteeni avautuvat mahtavat, avarat näkymät. Keskellä kohoaa paljaslakinen tunturi ja sen takana sinertää toisia. Latu on kiertänyt kurun pohjaa ja on jälleen nousemassa. Nyt puusto muuttuu. Mäntyjen ja kuusien sijaan tulee matalaa lapinkoivikkoa. Tuuli tupruttaa löysän lumen ilmaan. Alan hiljaa mielessäni toivoa, että olisin jo perillä. Mutta nousu jatkuu. Jaloissa painavat taakse jääneet kilometrit. Vielä on jaksettava.

Olen tullut viimeisen kilometrin lähes konemaisesti. Havahdun kun suksemi pysähtyvät keskelle autiotalon pihaa. Olen hetkessä täysin hereillä. Kesällä näky olisi varmaan melko lohduton: työkaluja ja koneita siellä täällä pitkin pihapiiriä, rikki menneitä ikkunoita, tallin ovi repsallaan.

Mutta talvi saa ihmeitä aikaan. Lumi on kinostunut hienotunteisesti autiuden ylle. Se on antanut kaikelle pehmeät linjat. Varon poikkeamasta ladulta, etten rikkoisi luonnon piiriä, katkaisisi metsähiiren tai riekon lumista polkua. Jänikset ovat tanssineet piirileikkiä, kurkistaneet sisään tallin tyhjistä ikkunoista, kiertäneet niittokoneita varmuuden vuoksi monta kertaa, seisseet lukittujen ovien kynnyksillä.

Kadun että jätin kameran sen painavuuden takia pois varusteistani. Päätän palata takaisin, jos aika sen vain suinkin sallii.

Laskeudun järven jäälle ja tiedän että kun pääsen toiselle rannalle., olen jo lähes perillä.

Elämä on lähtemistä ja tulemista, mutta täynnä uusien kokemusten mahdollisuuksia. Pysähdymme sen verran, että sieluumme ehtii piirtyä unohtumattomia kuvia tästä ihanasta maasta, sen talvesta ja kesästä. Maasta, jonka olemme saaneet elää ja asua. Paljon autioituu ympärillämme päivittäin, mutta paljon uutta ja hyvää nousee tilalle.

Luodessaan ihmisen Jumala antoi hänelle vastuun muusta luomakunnasta. Tämä vastuu on siirtynyt sukupolvelta toiselle. Nyt se on meillä!

Raija Lähteinen